

AVANTI

Carl Devos Over de sp.a > 4

“Het begrip ‘zekerheid’ moet dienen voor de traditionele achterban en het begrip ‘vrijheid’ voor de nieuwe achterban

Internationaal Macchiavelli aan de Thames > 6

“Brown kreeg het mooiste geschenk dat een nieuwe premier zich mag wensen: een nationale ramp

ABVV-jongeren Jobstudenten > 7

“Interimkantoren proberen bewust studenten te misleiden om meer winst te maken

SP.a leden krijgen een keuze

De heerschappij van de ‘Teletubbies’ is ten einde. In een niet zo ver verleden stond de sp.a bekend als een strak geleide partij, een geoliede machine met aantrekkelijke en bekwame figuren aan het hoofd. Alle nodige elementen had ze in huis: de knuffelbaarheid van Steve Stevaert, Freya Van Den Bossche, Pascal Smet, ..., aangevuld met het intellect van Frank Vandenbroucke, het serieus en de ministeriële kunde van Johan Vande Lanotte en het publicitaire inzicht van Patrick Janssens.

Het deed de sp.a alvast voorkomen als een ‘moderne partij’ waar een gebrek aan inhoudelijke profilering - om zo weinig mogelijk kiezers af te schrikken - wordt opgevangen door de creatie van een flitsend imago. Een partij die ‘Anders’ is, zoals andere partijen ‘Open’ zijn of veel ‘Spirit’ hebben. Nog meer dan modern was de sp.a een stabiele partij. Geen Dedecker of Coveliers in de sp.a, geen clan Dewinter vs clan Vanhecke. Dat was vroeger.

Partij in crisis

Voor de verkiezingen had Vande Lanotte de ideologische vernislaag van de sp.a versterkt met een tweeledig ideologisch congres. Het waren uiteindelijk Animo en sp.a rood, de linkse stroming binnen de partij, die het congres moesten depanneren. Samen waren ze goed voor 90% van de amendementen. Ze waren ook talrijk, die amendementen.

“**De partij is een bont kleurenpallet waarvan niemand weet van niemand weet waarvoor het staat**

Het is gemakkelijk achteraf op de tekenen aan de wand te wijzen. Maar het congres was wat het was: een teken. De partijtop slaagde er niet in een coherente beginselverklaring te (laten) maken en de afdelingen slaagden er niet in om op georganiseerde manier te amenderen. De inbreng van middenveldsorganisaties maakte van de beginselverklaring een kleurenpalet. De partijtop moest aanzien hoe sp.a rood het congres inhoud gaf en het respect afdwong waar Erik Debruyne nu bij de voorzittersverkiezingen verder op kan bouwen. Animo wees op de ondemocratische opbouw van het congres en de beginselverklaring. Caroline Gennez, die het congres leidde, snauwde terug dat er niets van aan was.

Vandaag is het crisis: de partij heeft zich te gebrekkig ideologisch geprofileerd en is een bont kleurenpallet waarvan niemand weet waarvoor het staat, de basis klaagt dat de partij ondemocratisch is en de ledenorganisatie is een gammelschip. Gennez snauwt nog steeds, ditmaal als toekomstig voorzitter van de sp.a. Haar tegenstander en de afdelingen die hem steunen zijn ‘communistisch’. Als reactie op het feit dat de Gentse sp.a afdeling haar steunt, meende ze dat de “wijsheid getriomfeerd had”. Afwachten tot eind oktober bij de echte voorzittersverkiezing of er meer ‘wijze’ dan ‘communistische’ sp.a leden zijn.

DOSSIER PAGINA'S 4 & 5 >>>

Sire, geef mij nog eens honderd dagen

Onlangs werd de kaap van de honderd dagen regeringsvorming gerond. Honderd dagen is lang. Volgens de Vlaamse partijen is het nogmaals een voorbeeld van het belachelijke Belgisch systeem waarin de Waalse partijen alles blokkeren en vertragen. De Waalse partijen blijven erbij dat de Vlaamse eisen te verregaand zijn.

De Vlaamse media zijn er in geslaagd om gedurende honderd dagen de communautaire kwestie tot het belangrijkste topic te maken. “Gaat België splitsen of niet?”, is de vraag die de gehele bevolking nu al 3 maanden beroert. Geen enkele politicus of journalist die er een punt van maakt dat 3 maanden gepalaver over de communautaire kwestie wel nogal veel is. Het zal alvast mooi staan in de geschiedenisboeken. Waar zaten de Belgische politici toen de aarde kreunde onder de klimaatopwarming? Wat deden ze toen ons pensioensysteem dreigde in elkaar te vallen? Natuurlijk is de communautaire kwestie geen irrationele discussie, maar in moeilijke en onzekere tijden alle problemen uitstellen totdat er een akkoord is over het communautaire, lijkt eerder op een gijzeling van het land dan op ‘goed bestuur’.

Al bij al is het nog een geluk dat

heel wat bevoegdheden tegenwoordig op Europees niveau te situeren zijn. Dat maakt dat ons landje nog wel even kan blijven meedraaien in het wereldgebeuren. Ook het Belgische sociaal overleg, tussen vakbonden en werkgevers blijft draaien. Begin september kwamen zij nog tot een akkoord over de sociale verkiezingen. Geen communautaire kwesties en emotionele reacties bij vakbonden en werkgevers, enkel overleg to the point. Zijn het niet die Vlaamse massamedia die de vakbonden voortdurend de noemer opklevende ‘onverantwoordelijk’ te zijn?

Waarom wordt er niet gewezen op de verantwoordelijkheid van de onderhandelende partijen? Reeds honderd dagen behandelt de vorige regering de lopende zaken. Geen twijfel dat die ministers nog even bekwaam zijn als enkele maanden geleden. Maar een uittrekkende regering heeft slechts beperkte bevoegdheden. Het kan geen plannen maken op lange termijn, het kan enkel afhandelen waar het reeds mee bezig was. Ondertussen wijzen peilingen uit dat de winnaars van 10 juni versterkt uit de honderd dagen onderhandelingen gekomen zijn. Vooralsnog lijkt de kiezer dus nog niet echt wakker te liggen van de meer tastbare uitdagingen voor de toekomst.

Verder in dit nummer

Bedenkingen bij een Onafhankelijk Vlaanderen > P. 2

N-VA gijzelt het land > P. 3

Verhoging van de inschrijvingsgelden > P. 6

Stugenda > P. 8

Nieuw

Vanaf nu vind je in iedere Avanti een bespreking van een boek of film.

Surf naar www.animostugent.be, beantwoord de wedstrijdsvraag en win het boek of de film.

animo
stugent

De rector wil lintjes knippen Ambitieuze investeringsplan in de steigers

In zijn speech aan de start van dit academiejaar kondigde rector Paul Van Cauwenberge aan dat onze alma mater een heuse inhaalbeweging zal inzetten inzake gebouwen. De UGent barstte immers de laatste vijftien jaar uit zijn voegen. Het studentenaantal verdubbelde, maar vaak evolueerden de gebouwen en de auditoria niet mee. Iedereen kent immers wel de tafereelen waarbij studenten op vensterbanken of trappen moeten plaatsnemen, omdat er gewoon geen plaats is. De redactie nam voor u de plannen door en vertelt u hier wat er zoal op til is aan deze universiteit.

Op het eerste zicht oogt het investeringsplan super ambitieus. Zo heeft men het over een bedrag van maar liefst 382,2 miljoen euro (zonder de investeringen in de sociale voorzieningen), waarvan 84,1 miljoen euro aan nieuwbouw. Zo zal de site van het technicum ingrijpend van uitzicht veranderen. De ganse site wordt gerenoveerd en voor het gebouw komt een studentenplein met bijhorende fietssenstalling. Ook de bewoners van het technicum zullen van 'aard' veranderen. Zo worden de 'burgies' verdreven naar het technologiepark in Zwijnaarde en zullen de pol & soccers (die zo verlost zijn van het 'juk' van de rechtsfaculteit) hun plaats innemen. Je hebt je waarschijnlijk ook al eens afgevraagd waar die grote bouwkrater naast het technicum toe dient. Wel, er komt een heus 'monovolume' voorzien van een enorm auditorium waar plaats zal zijn voor ongeveer duizend studenten (daar is al langer sprake van). Daarnaast wordt ook de volledige Ledeganck gerenoveerd en zullen nieuwe stulpen verrijzen op het technologie Zwijnaarde.

‘Wat het meest opvalt in het plan is het gebrek aan investeringen in de sociale sector

Wat het meest opvalt in het plan is het gebrek aan investeringen in de sociale sector. Onze homes zijn immers dringend aan renovatie toe en de wachtlijsten lijken eindeloos. Voor wat de sociale voorzieningen betreft bedragen de investeringen in het totaal 20 miljoen euro, nauwelijks 5% van de totale investeringen. Het geld gaat vooral naar de uitbreiding van het restaurant De Brug en naar zogenaamde 'instandhoudingswerken' (de naam zegt op zich al genoeg denk ik). Daarnaast is er nog een 'speciale' voor de sociale voorzieningen, namelijk een studentenhome zou op kantienberg (parking bij Kinopolis) gebouwd worden via een PPS-formule. PPS staat voor publiek-private samenwerking en betekent dat de Universiteit Gent de grond zal ter beschikking stellen aan een private partner die daar dan een gebouw op zet en die verhuurt aan de student (een zogenaamde 'erfpacht'). In ruil kan de UGent dan voorwaarden opleggen aan die private partner, zoals bijvoorbeeld een lage huurprijs voor de studenten. Over de concrete invulling van die nieuwe home (kamers, studio's, ...) is nog niets beslist en dit vormt zeker en vast voor toekomstige discussies.

Olivier Pintelon.

Bedenkingen bij een Onafhankelijk Vlaanderen

De laatste weken en maanden hebben sommige politici de mond vol van meer Vlaanderen en als het even kan een onafhankelijk Vlaanderen. Bij dit onafhankelijk Vlaanderen wil ik enkele bedenkingen maken die nooit in rekening worden gebracht door mensen met separatistische ideeën.

Stel dat Vlaanderen onafhankelijk wordt, dan is er het gevaar dat veel nationalistische stromingen in Europese landen België als voorbeeld zullen gebruiken om ook hun eisen kracht bij te zetten: Catalonië en Baskenland in Spanje, het Franse eiland Corsica waar de eis voor onafhankelijkheid groot is, ... Als we trouwens het begrip natie definiëren als een door een gemeenschappelijke taal en cultuur omschreven eenheid (Herder) dan bevat Europa nog meer dergelijke potentiële brandhaarden (Schotland, Friesland, ...) Als we nu weten dat de Europese Unie meer en meer bevoegdheden van de lidstaten naar zich toetrekt om ze op Europees niveau te organiseren is het ook belangrijk dat dit werkbaar blijft wat met 27 lidstaten al een moeilijke evenwichtsoefening is, denk maar aan de verschillende meningen die de lidstaten hebben over de oorlog in Irak. Stel dat er dus nog eens lidstaten verbrokkelen dan wordt Europa een lappendeken van allemaal nationalistische staatjes waar het overzicht ver te zoeken is. Dat zou een catastrofe betekenen voor het voortbestaan van de Europese Unie met als direct gevolg dat de stabiliteit in Europa niet meer zou kunnen gegarandeerd worden en dan keren we pakweg zestig jaar terug in de tijd.

Een tweede bedenking betreft de visie van Vlaamse separatisten over de toekomst van Brussel. Zij dromen van een Brussel dat ingelijfd wordt door Vlaanderen maar men vergeet - zoals Dirk Jacobs al aangaf in het boek "Waar België voor staat: een toekomstvisie" - dat niet alleen Vlaanderen maar ook Wallonië een historisch, cultureel en economisch innige band heeft met Brussel zodat eigenlijk geen van beide landsgedeelten staat te springen om deze hoofdstad met internationale uitstraling uit handen te geven. De inwoners van Brussel zullen bovendien ook niet zo makkelijk dulden dat hun toekomst over hun hoofden heen bepaald wordt en zoals de professoren Swyngedouw en Martiniello al jaren geleden reeds aangaven moet je rekening houden met het feit dat grondwettelijk gezien elke oplossing sowieso goedgekeurd moet worden door een tweederdemeerderheid in elke taalgroep van het federaal parlement en gezien de symbolische en economische waarde van Brussel voor alle taalgroepen

lijkt het weinig waarschijnlijk dat één groep bereid zou zijn Brussel zomaar op te geven. Een ander scenario dat separatisten nog wel zien zitten is om van Brussel een Europees federaal district te maken. Dit zou een makkelijke opdeling van het huidige België mogelijk maken zonder vechtscheiding want Vlaanderen en Wallonië zouden elk hun eigen weg kunnen gaan. Niets is minder waar want dit voorstel is irrealistisch en onwenselijk schrijft Jacobs. Het is een onrealistisch scenario omdat de Europese Unie helemaal geen vragende partij is om het Brusselse Gewest financieel en politiek te beheren en het is onwenselijk omdat de inwoners van Brussel politieke medezeggenschap dreigen te verliezen. De vraag is ook of een zelfstandig Brussel economisch het hoofd boven water kan houden.

In plaats dus van het anti-Waalse gevoel aan te wakkeren, kan men beter proberen om Walen en Vlamingen dichter bij elkaar te brengen. Een voorstel in die richting is het idee van een federale kieskring. Bij Belgische federale verkiezingen worden politici verkozen die niet de mogelijkheid hebben om zich te onderwerpen aan het oordeel van de kiezers van de federale staat. Hun partijen behoren immers elk tot één enkele taalgemeenschap en spreken enkel met de leden van die gemeenschap. Men zou dus een aantal leden van de Kamer van Volksvertegenwoordigers ook kunnen laten verkiezen in de andere taalgemeenschap. In het hele land zou dan gestemd kunnen worden voor dezelfde lijsten en kandidaten. De media zouden ook kunnen bijdragen tot een positiever klimaat tussen de twee taalgemeenschappen. Zowel de VRT als de RTBF zouden bijvoorbeeld programma's kunnen maken over de andere taalgemeenschap om zo elkaar beter te leren kennen en te appreciëren want veel onverdraagzaamheid en onverschilligheid tegenover elkaar ontstaat door onwetendheid, onbekend is onbeminde.

Kunnen we het mooie niet inzien van onze diversiteit in België stel ik mij dan de vraag. Redacteur Filip Rogiers van De Morgen formuleerde het treffend: twee, eigenlijk zelfs drie taalgemeenschappen tonen al vier decennia lang hoe ze met geven en nemen toch constructief samen kunnen leven. Buitenlandse journalisten menen echt als ze zeggen dat ze het knap vinden dat we elkaar hier niet uitmoorden. Als je ons vergelijkt met andere landen waar er de afgelopen decennia heel wat is uitgevochten omwille van nationalistische ideeën dan zijn we hier nog zo slecht niet bezig en laten we dit vooral zo houden.

Thomas Edelynck.

**Wil je een
STUDIEBEURS
aanvragen?**

Wij maken je wegwijs

Wij helpen je bij je aanvraag en berekenen wat je eventueel aan studiebeurs kan verwachten.

Scholieren en studenten worden eveneens gratis lid van ABVV-jongeren.

ABVV JONGEREN

www.abvvjongeren.be

Gent
Vrijdagmarkt 9, 9000 Gent
tel: 09 265 52 67
e-mail: sebrinam@abvv.be

Sint-Niklaas
Vermogenstraat 9, Sint-Niklaas
tel: 03 760 04 32
e-mail: amick@abvv.be

Ronse
Stationstraat 21, 9500 Ronse
tel: 055 339 007
e-mail: marc.pans@abvv.be

Dendermonde
Dijkstraat 59, 9200 Dendermonde
tel: 052 299 288
e-mail: coen.noosen@abvv.be

Aalst
Houtmarkt 1, 9300 Aalst
tel: 053 727 824
e-mail: eddy.quintens@abvv.be

C O L O F O N

Werkten mee aan dit nummer:

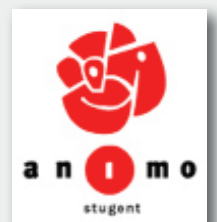
Issam Benali – hoofdredacteur, v.u.
Tine Bricout – eindredacteur

Olivier Pintelon, Frederik Dhondt,
Pieter-Paul Verhaeghe, Thomas
Edelynck, Alex Evers, Sander Van Der
Maelen

De redactie is steeds te bereiken op
redactie@animostugent.be
animostugent.be/avanti

M E T - D A N K - A A N

ABVV Oost-Vlaanderen
Bond Moyson
Stichting Gerrit Kreveld
FOS - Socialistische Solidariteit

De regeringsvorming – N-VA gijzelt het land

Het ziet er naar uit dat deze regeringsvorming wel eens één van de langste zou kunnen worden uit de geschiedenis van ons klein landje. De toestand oogt heel ernstig. Zo wordt plotseling de hele buitenlandse pers verzameld wanneer Filip Dewinter zijn ‘geniale’ BBB-plan voorstelt (oftewel ‘Bye Bye Belgium’). De Vlaamse pers heeft zijn mond vol over de ‘halsstarrige houding van de Franstaligen’, Joëlle Milquet wordt steevast aangesproken als ‘Madame Non’ en ondertussen ziet 40% van de Vlamingen een eigen staat wel zitten. Maar klopt de perceptie wel dat de Franstaligen zo onverzettelijk zijn? In het volgende zal ik proberen aan te tonen dat de positie van de Franstaligen vaak vrij begrijpbaar is en dat de kern van het probleem ligt bij het feit dat er in België een gebrek is aan een federale verantwoording van de politici. Naast de communautaire impasse valt ook een ander iets sterk op, namelijk het gebrek van aandacht voor zowat alle andere thema’s. In tijden van vergrijzing en een dreigende ecologische ramp gaat alle aandacht naar BHV en ‘konsoorten’.

Laten we eerst eens ingaan op de positie van de Franstalige politici. Is het zo onlogisch dat mensen gewoon doen wat ze gezegd hebben tijdens de kiescampagne? Neem bijvoorbeeld Joëlle Milquet. Haar ‘kiesbelofte’ was: geen staatshervorming. Is het dan niet lovend dat ze deze stelling twee maanden na de verkiezingen nog volhoudt? Ook de perceptie dat Milquet de doodgraver was van ‘Leterme I’ klopt niet volledig. Het is immers een complete leugen dat Milquet de Vlaamse onderhandelaars zou hebben voorgelogen. Op het eerste overleg van deze nieuwe regering zei zij immers dat de CdH geen 2/3-de meerderheid zou leveren voor een staatshervorming. De redenering is eenvoudig voor haar. Als een regering niet over een 2/3-de meerderheid beschikt (nodig voor een grote staatshervorming), dan is het ridicul om die staatshervorming de regeringsgesprekken te laten verlammen. Je moet dan immers toch een akkoord sluiten met de oppositie. Wat de kern van het perceptieprobleem is, is dat de Vlamingen er zich niet van bewust zijn dat zij heel veel vragen. Zo pleitte Vlaams minister-president Kris Peeters in een interview onomwonden voor een wel heel erg confederaal model. Federale bevoegdheden zouden blijven, houdt u vast: defensie, monetair beleid en buitenlandse zaken. “Maar”, zo benadrukt onze Kris, “wij blijven solidair met de Walen.” Hoe solidair ben je als je op het vlak van sociale zekerheid

niet wenst te delen? Hoe solidair ben je als je niet herverdeelt met het armere landsdeel? Is het dan zo onbegrijpelijk dat de Franstaligen zich wat bedreigd voelen? De lastige klant in deze onderhandelingen is mijns inziens ongetwijfeld de N-VA. Deze Vlaams-radicale partij gijzelt de onderhandelingen door te ijveren voor een grote staatshervorming, zonder bereid te zijn daar ooit enige prijs voor te betalen. Het ironische van de hele zaak is dat de N-VA er electoraal belang bij heeft om niet tot een akkoord te komen. Een mooier bewijs van de noodzaak van een eigen Vlaamse staat bestaat er eigenlijk niet en daarenboven heeft de Vlaamse beweging in het verleden allesbehalve electoraal munt weten slaan uit een evenwichtig compromis.

“Het is een complete leugen dat Milquet de Vlaamse onderhandelaars zou hebben voorgelogen

Laten we vervolgens eens de taalgrens oversteken. Zijn al onze eisen wel zo noodzakelijk voor ‘goed en degelijk bestuur’? Beginnen we met de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. De Vlaamse partijen vinden de Brusselse rand tot Vlaanderen behoren, zo eenvoudig is het. Het feit dat in sommige gemeenten 70% van de inwoners Frans spreekt (bv. Linkebeek), doet volgens hen niet ter zake. In Vlaanderen spreekt men Nederlands en stemt men op Vlaamse partijen, zo simpel is het. De Franstalige logica lijkt al even eenvoudig. Waarom zou een Franstalige in Linkebeek niet op de MR mogen stemmen en een kilometer verder wel? De Brusselse rand is de facto tweetalig, geef dat gebied dan ook een tweetalig statuut. En voeg dat bij Brussel. Dan kan er wel gepraat worden over een splitsing van de kieskring, alleen willen de Vlaamse partijen (met de N-VA voorop) daar niet van weten. Daarnaast kunnen we de vraag stellen of de Vlamingen eigenlijk wel zoveel belang hebben bij een splitsing van die kieskring. Daardoor zouden immers twee ‘Nederlandstalige zetels’ verloren gaan en wordt het voor een Nederlandstalige Brusselaar zo goed als onmogelijk om nog verkozen te geraken (behalve voor een VB’er misschien, want daar stemmen veel Franstaligen op).

Een ander centraal element in de Vlaamse eisenbundel is het pleidooi voor een eigen

economisch beleid, zoals de regionalisering van het werkgelegenheidsbeleid. Het gekke hieraan is dat er eigenlijk geen overtuigend economisch argument is voor die regionalisering. Akkoord, de situatie in Wallonië is anders dan die in Vlaanderen, maar de verschillen binnen Vlaanderen en Wallonië zijn ook heel groot. Zo is de werkloosheid in Henegouwen 17% , die in Luxemburg 4%. Geen significant verschil misschien? Twee elementen liggen aan de oorzaak van dit discours. Eén, verschillende visies bij de modale kiezer. Zo denkt de Vlaming een stuk liberaler dan de gemiddelde Waal. Twee, egoïsme. De regionalisering van het werkgelegenheidsbeleid effent immers de weg voor een defederalisering van de sociale zekerheid. Werkgelegenheid heeft immers ook te maken met thema’s als sociale ‘lasten’. Een splitsing van sociale zekerheid komt Vlaanderen dan goed uit. Wallonië kost ons dan minder geld. Zo eenvoudig is het. Een dergelijk discours is heel gevaarlijk, zowel voor Vlaanderen als voor Wallonië. Zo zijn Vlaanderen en Wallonië elkaars belangrijkste handelspartners. We hebben er dus belang bij dat Wallonië het goed doet. Daarnaast zal er toenemende concurrentie optreden tussen de werknemers van beide landsdelen. Eigen CAO’s voor Vlaanderen en Wallonië (wat in ‘Vlaamse eisenbundel’ stond) zijn een natte droom voor elke VBO’er in ons land. De vakbonden en de werknemers zullen dan immers gemakkelijker tegen elkaar uit te spelen zijn.

Tot slot nog even aandacht voor belangrijke thema’s. Hoe zal België de vergrijzing aanpakken? Hoe zal de federale staat garant staan voor de betaalbaarheid van het wettelijk pensioen? Daar is in de onderhandelingen nog met geen woord over gerept. Is dat een teken van ‘degelijk bestuur’? Een recente studie van de hoge raad voor de vergrijzing toont aan dat er gedurende 30 jaar begrotingsoverschotten nodig zullen zijn om gewoon het wettelijk pensioen betaald te krijgen. Daarnaast blinkt deze regering uit in stilzwijgen over de opwarming van de aarde. Wat is nu het belangrijkste: het Nederlandstalig landschap in de Brusselse rand of het lot van onze planeet, inclusief onze kinderen. Mijn conclusie is duidelijk en eenvoudig. Slechts één iets kan er voor zorgen dat de politieke agenda eindelijk eens zal overlappen met de maatschappelijke agenda: federale kieslijsten.

Olivier Pintelon.

TELEX

‘VETAKS’ TREEDT IN VOEGE

Vanaf dit academiejaar worden zowat alle populaire snacks duurder in prijs. Vorig academiejaar werd immers in de sociale raad van de UGent beslist om voortaan de ongezonde maaltijden fors in prijs te verhogen in ruil voor 10 gezonde maaltijden die maandelijks goedkoper zullen worden. Zo betaalt men voortaan 3,60 euro voor een portie stoverij met friet, ondertussen al een stuk meer dan bij frituur Julien. Smakelijk!

KOUCHNER OP OORLOGSPAD

Het kan keren. Bernard Kouchner, medeoprichter van Artsen Zonder Grenzen en onlangs overgelopen van de Franse PS naar de regering van Sarkozy, heeft oorlogsplannen. “Als Iran zijn atoomplannen niet opbergt”, zegt Kouchner, “moet de wereld zich voorbereiden op het ergste”, lees: zal Frankrijk een militaire aanval uitvoeren. Tevens vraagt hij de Franse bedrijven om niet meer te investeren in Iran. Het is vooralsnog onduidelijk of Kouchner van plan is om samen met zijn oude collega’s van Artsen Zonder Grenzen achteraf aan flarden geschoten Iraniërs te gaan verzorgen.

LIBERALEN WILLEN GEEN ‘GOED BESTUUR’

Vlaams minister van economie, Fientje Moerman (Open VLD) heeft de topambtenaar van het departement Economie-Wetenschap-Innovatie, Rudy Aernoudt aan de deur gezet. De oorzaak? De volgende uitspraak misschien: “We moeten stoppen met zwart-wit te denken. We mogen niet denken dat er in Wallonië corruptie is en in Vlaanderen niet. Ook in Vlaanderen zijn er structuren die we niet nodig hebben.” Goed dat Arnoudt aan de deur is gezet, Vlaanderen heeft geen boodschap aan Belgicisten.

DOE EEN GOK OP DE NIEUWE REGERING

Altijd al eens een gokje willen wagen, maar sportwedstrijden interesseren je niet? Unibet biedt je de kans op iets geheel nieuws: gokkers kunnen nu inzetten op een datum waarop er een nieuwe regering is. Denk je dat er een regering komt vóór 1 oktober dan krijg je 25 maal je ingezette bedrag terug. Gok je op een datum na 1 december dan kan je nog 2,5 maal je inzet terug krijgen. Blijkbaar zijn de politieke analisten bij Unibet er ook vrij gerust op dat de nieuwe regering niet voor meteen is.

Haiku’s

Na een bezoekje aan de wikipedia-pagina van een zekere CD&V-politicus die de laatste tijd zowel veel als weinig in het nieuws is, vonden we het onze plicht om jullie onderstaande haiku’s mee te geven. De inspiratie kwam van het zinnetje: “Op de website vindt men regelmatig inhoudelijk sterke en goed vormgegeven haiku’s.”.

HERTOGINNEDAL

100+

GRIJS EN GOTISCH ZWIJGT
HET HUIS STIL STAREND NAAR DAT
GEDRAAF EN GEDRUIS
- H. V. R.

HOE LANG IS HET AL
MEER DAN DE VOLLE HONDERD
ZO LANG IS HET AL
- S.

UIT KNACK

EEN RODE VLINDER
DE KILLE WETSTRAAT LICHT OP
EEN VERKENNER WAAKT

VRIEND

SLAPEND IN COMA
TERWIJL DE WOLKEN WAKEN
EN HET KOREN WIEGT
- H. V. R.

Professor Carl Devos over de sp.a

Een analyse van de verkiezingsnederlaag en voorzittersverkiezingen

Wij spraken met Carl Devos, professor politieke wetenschappen aan onze Ugent, over de verkiezingsnederlaag en de voorzittersverkiezingen bij de sp.a.

Een overzicht van de verkiezingsresultaten van de laatste vier decennia geeft voor de sp.a een globaal dalende trend weer. Enkel de verkiezingsresultaten in de jaren '80 zorgen voor een opleving, evenals de score in 2003. Wat zijn volgens u de verklaringen hiervoor?

Het verlies is deels te wijten aan het succes van het socialisme: de creatie van een samenleving met een exponentiële middenklasse die minder vatbaar is voor het oud-socialistische discours, gericht op materiële welvaart, de 8-urendag, het betaald verlof... Bruno Tobback heeft ooit eens gezegd: “We moeten een socialisme uitvinden voor rijke mensen.” Dus voor mensen die veel hebben, maar toch in een verhaal van herverdeling en van solidariteit willen meestappen. Dat is veel moeilijker. Er is nog steeds veel armoede, maar die is moeilijker te vatten dan vroeger. Bovendien moet je in je aanpak van die armoede ook de middenklasse meehebben. De klassenstructuur bestaat nog steeds, maar is dus veranderd. De arbeidersklasse is deels verdwenen. De bediende klasse met hoge opleidingen is veel individualistischer dan de collectieve groepen van het verleden. Dus door maatschappelijke evoluties, onder andere de creatie van de welvaartsstaat, heeft het socialisme het vandaag de dag veel moeilijker. Als gevolg daarvan hebben ze hun verhaal aangepast. Wat men nu vaststelt is dat dit verhaal niet meer aanslaat.

Erik De Bruyn schrijft op zijn blog dat in 1985 en in mindere mate in 2003 het verkiezingsprogramma een uitgesproken links en socialistisch cachet had. Deelt u deze analyse?

Niet noodzakelijk. Als je de beginselverklaring en de voorstellen leest, waarmee de partij bij de laatste verkiezingen naar de kiezer stapte, dan waren die eigenlijk behoorlijk links. Alleen waren die nieuwe thema's niet de inzet van de verkiezingen. Dat is deels door een slechte campagne te verklaren. Het is nu in bepaalde kringen bon ton om te zeggen dat de partij te rechts is. Ik denk dat dit inhoudelijk niet altijd klopt. Soms wel. Wat wel juist is, is dat de partij haar corebusiness heeft verwaarloosd en niet overtuigend genoeg was op klassieke linkse thema's. Een fiscale amnestie is dodelijk.

Je moet jezelf afvragen: “Wat is een links discours? Wat betekent dat concreet?” Laat ons niet met slogans maar met concrete standpunten discussiëren. De eenmalige bevrijdende aangifte, dat het precies de CD&V was die twee miljoen sociale uitkeringen beloofd heeft, dat de partij te weinig heeft gedaan voor de welvaartvastheid van bepaalde uitkeringen... dat zijn dingen waarin ik de partij niet links, niet socialistisch genoeg vind.

Maar op een aantal andere domeinen is het moeilijker om dat te zeggen. Ik heb zelf ook een tijdje gezegd dat de partij niet links genoeg was, maar dan vragen ze me: “Wat bedoel je daar concreet mee?” Je moet dat dus concretiseren. Niettemin is het een algemeen gevoel dat de partij wat meer naar de roots moet: een verontwaardiging over ongelijkheid. Laat de partij vanuit kernwaarden – gelijkheid, solidariteit, herverdeling – een consequent

verhaal opbouwen over veel verschillende thema's. Er zijn geen linkse en rechtse thema's, alleen een linkse of rechtse aanpak ervan.

“Bruno Tobback heeft ooit eens gezegd: “We moeten een socialisme uitvinden voor rijke mensen.”

In uw boek schrijft u dat links en rechts concepten zijn met verschillende dimensies: de ethische, postmaterialistische dimensie en de traditionele, materialistische dimensie. Heeft de sp.a tijdens de voorbije campagne niet teveel zijn ethische dimensie benadrukt ten koste van zijn traditionele dimensie met als gevolg een centrumprofiel?

Dat is gedeeltelijk juist. In lijn met de theorie van de communicerende vaten was er een fixatie op Groen! Men wist dat Groen! goed ging scoren, die stemmen zouden hoogstwaarschijnlijk van de socialistische partij komen. Vandaar dat men dacht: “Laten we zeer groen zijn.” De kernuitstap is daar een mooi voorbeeld van. Maar over veiligheid of integratie – die ook grotendeels ethische thema's zijn – is de partij te flets of te verdeeld geweest. Daar had ze geen profiel. Veiligheid bv. is een thema dat links moet opnemen.

Het probleem van de sp.a is de dualisering van haar achterban: enerzijds is er het traditionele electoraat, die ze reeds voor een groot stuk verloren heeft aan het Vlaams Belang, en anderzijds is er een nieuw electoraat, de zogenaamde ‘loftsocialisten’. De partij probeert constant te schipperen tussen beide electoraten. Je ziet dat zelfs in de intentieverklaring van Caroline Gennez en Dirk Van der Maelen. Het begrip ‘zekerheid’ moet dienen voor de traditionele achterban en het begrip ‘vrijheid’ voor de nieuwe achterban. Betere pensioenen, traditionele achterban. Iets doen aan de discriminatie van gescheiden vrouwen, nieuwe achterban. Begrijpelijk maar het geheel moet meer zijn dan de som der samenstellende delen.

De partij heeft altijd al het probleem gehad om beide electoraten, zowel op de sociaal-economische breuklijn, maar vooral op de sociaal-ethische breuklijn te verzoenen. Als Johan Van de Lanotte een week voor de verkiezingen moet zeggen dat de discussie over de hoofddoeken eigenlijk een lokale aangelegenheid is, dat ze daar in Antwerpen anders over beslissen dan in Gent, en dat de nationale partij daar zelf geen standpunt over gaat innemen, dan is dat eigenlijk een extreme veruitwendiging van de totale onmacht om de sociaal-culturele breuklijn te overbruggen.

“Het begrip ‘zekerheid’ moet dienen voor de traditionele achterban en het begrip ‘vrijheid’ voor de nieuwe achterban

Waarom heeft de sp.a nooit een stevig veiligheidsdiscours willen voeren, wat een stuk van de traditionele achterban gediend zou hebben? Omdat ze schrik had dat de moderne gasten in de steden zouden zeggen: “Dat is niet progressief hé.” Ook sociaal-

economisch zie je die verdeeldheid. De sp.a is voor herverdeling, maar langs de andere kant moeten de hoogste belastingsschalen van meer dan 50% afgeschaft worden, want je kunt toch niet teveel vragen.

Het grootste falen van de sp.a is hun behaagzucht: ze willen altijd iedereen content stellen, ze hebben schrik om te kiezen en ze hebben bijgevolg schrik om zichzelf te zijn. Bijvoorbeeld die campagne ‘JA!’. Dat is een zeer positieve campagne. Ja, we zijn voor alles en iedereen. Maar niemand wist voor wat ze stonden.

Je moet er durven voor gaan, niet altijd achterom zien en je afvragen wat denkt de ander over ons. Neen, zeg wat jij denkt tegen de ander.

De partij heeft minder verloren in de steden dan op het platteland en verliest ook minder in de grote kantons dan in de kleine. Wat zijn volgens u de verklaringen hiervoor?

Om te beginnen hebben ze altijd sterkere figuren gehad in de steden dan op het platteland dat in Vlaanderen zeer lang door de CD&V is gedomineerd. Verder is in de steden de progressieve elite, die vatbaar is voor het paarse verhaal, sterker aanwezig dan op het platteland. Vroeger stonden de socialistische ook al heel sterk in de steden. Haar traditionele achterban, het proletariaat, woonde daar. De katholieken hebben dan wel een deel van de arbeiders door allerlei middelen, waaronder gratis schoolabonnementen, naar het platteland gelokt. Maar eigenlijk heeft het te maken met een veel betere partijwerking, veel sterkere figuren en met het feit dat de sp.a de laatste jaren een jonger, dynamisch publiek wil aanspreken door projectlijsten, met 11.11.11 bijvoorbeeld. In de steden kom je daar een stuk verder mee. Sterke figuren volstaan niet om verkiezingen te winnen, maar het helpt wel om de nederlaag te beperken. Te partij was vaak te hip en te weinig volks. Op het platteland rieken ze dat van mijlenver.

Eén van de analyses bij de PvdA (René Cuperus) in Nederland is dat er in de samenleving een breuklijn loopt tussen mensen die bang zijn voor de toekomst en mensen die er optimistisch over zijn?

Men zegt altijd dat de schrik voor de toekomst vooral zit bij de lagere sociale klassen. Maar er zijn heel veel gezinnen die tot de middenklasse behoren, waar beide partners gaan werken, twee auto's hebben, drie keer per jaar op reis gaan, die dus relatief welvarend zijn, die ook veel angst hebben om te verliezen. Ze kunnen ontslagen worden, hun huis niet kunnen afbetalen, een auto moeten verkopen... Zij zijn dus veel welvarender dan de mensen die in arbeiderswoningen wonen, maar hebben niettemin hetzelfde gevoel van verlies. Ook bij hen zie je welvaartschauvinisme. De sp.a is er nooit in geslaagd om op dat gevoel van angst en onzekerheid goed te antwoorden. Dat heeft de CD&V veel beter gedaan.

Een rechtvaardigheidsagenda, dat had een socialistisch pleidooi kunnen zijn. De sp.a zat verloren tussen ‘wij’ en ‘ik’ en had geen eigen verhaal. Heel triest is dat. En ook vrij existentieel: de problemen zijn dus veel groter dan een foute campagne. Ik vraag me af of ze de bestuurdersreflexen kunnen afleggen en uit hun, ja soms arrogante gelijk kunnen treden om dat op te lossen. Ze weten volgens mij hoe het moet. De vraag is of ze het kunnen.

Ook Frank Vandenbroucke niet met zijn rechten en plichten discours?

Een sterk discours. Vandenbroucke heeft geprobeerd vanuit een eigen derdewegdenken, alhoewel hij zeker geen blairiaan is, een actieve welvaartsstaat te construeren. Daar staat natuurlijk wel iets tegenover. Maar met de strengheid waarmee Vandenbroucke soms, zeker in de perceptie, naar buiten komt, is hij soms zeer koel en hard overgekomen. Het was soms teveel plichten en te weinig rechten, een te persoonlijke verantwoordelijkheid en te weinig aandacht voor structurele oorzaken. Vandenbroucke heeft ondanks zijn genialiteit niet altijd de stijl om dat angstgevoel weg te nemen. Maar het is een heel verstandig man die op ideologisch vlak nog heel veel voor de partij kan betekenen.

“Vandenbroucke heeft ondanks zijn genialiteit niet altijd de stijl om het angstgevoel weg te nemen

In heel wat artikels klaagt u het gebrek aan interne democratie bij de sp.a aan. Is het zo erg gesteld? Verschilt de sp.a op dat vlak met andere partijen?

Velen zijn gesocialiseerd in stilzwijgen en volgzzaamheid. Er is zelfs zelfcensuur. Jarenlang maakte machtsdeelname een autoritaire stijl nodig. De basis is dat moe. Dat komt nu naar boven en iedereen begint het te zeggen. Er heerst binnen de sp.a een zekere huiscultuur, een virus die al zeer lang sluimert, waardoor men aan de basis niet meer gelooft dat de top gaat luisteren. Ze hebben dat nog nooit gedaan, waarom zouden ze het nu doen? Als je op 11 juni zegt: “Ik (voorzitter Van de Lanotte, nvdr) ga weg en dat is de nieuwe voorzitter en dat is de nieuwe fractieleider en we klappen er niet meer over”, dan is dat de ultieme illustratie van een partij die op een zeer dirigistische manier wordt geleid. Men had in de afdelingen al zeer lang het gevoel dat men daarboven in Brussel niet luisterde en niet geïnteresseerd was in wat zij vonden. Toen Steve Stevaert zijn congres organiseerde, werden er tientallen werkgroepen in gang gezet, er werden honderden mensen gemobiliseerd die vol enthousiasme meeschreven aan teksten. Er is een voorzitterwissel en Van de Lanotte komt daar, bekijkt dat allemaal, vindt het niet goed en met één pennentrek vliegt alles de kast in. Er zaten daar duizenden uren werk in. “We gaan opnieuw beginnen met een nieuwe beginselverklaring”. Er worden een aantal experts gecontacteerd en de kous is daarmee af. Natuurlijk vraagt de basis zich af: “Waar is al ons werk naartoe?”

SP.A: Democracy at last?

Op het sp.a-congres van 21 oktober worden de nieuwe sp.a-voorzitter en -ondervoorzitter bekend gemaakt. Voor het eerst sinds jaren zullen er twee kandidaturen effectief ingediend worden: Erik De Bruyn in tandem met Elke Heirman en Caroline Gennez met als running mate Dirk Van der Maelen. Wie zijn zij? Wat zijn hun standpunten? En last but not least wat zijn hun plannen met de partij?

Wie?

Caroline Gennez is fractieleidster in het Vlaamse parlement, Eerste Schepen van Mechelen en huidig ondervoorzitster van de sp.a. Na de verkiezingsnederlaag van 10 juni werd ze door ontslagnemend voorzitter Johan Vande Lanotte zonder enige vorm van interne democratie gebombardeerd tot dé nieuwe sp.a-voorzitter. Volgens vriend en vijand een vergiftigd geschenk. Haar running mate is Dirk Van der Maelen, de hardwerkende fractieleider in de Kamer en een expert op internationaal en fiscaal vlak.

Erik De Bruyn is de voorman van sp.a-rood, de kritische vleugel binnen de partij die pleit voor een linksere koers en meer interne democratie. Deze notoire luis in de pels verdient in het gewone leven zijn brood als milieuambtenaar bij de stad Antwerpen. Zijn running mate Elke Heirman is ook een spa.roder van het eerste uur en zetelt in de gemeenteraad van Brasschaat.

Standpunten

Socialisme betekent voor Gennez en Van der Maelen zorgen voor zekerheid om te kunnen genieten van vrijheid. In tegenstelling tot de rechterzijde willen ze echter zekerheid en vrijheid voor iedereen in plaats van voor enkele rijkere geluksvogels. De middelen bij uitstek om dit doel te bereiken zijn de uitbouw van de gemeenschapsvoorzieningen en een eerlijke en correct werkende fiscaliteit. Bij De Bruyn en Heirman vormt het ideologische kernbegrip ‘economische democratie’: het democratisch beslissen over wat er geproduceerd wordt, hoe het geproduceerd wordt, en hoe het verdeeld moet worden. Net zoals het kamp Gennez pleiten ze ook voor de uitbouw van de openbare diensten. Op communautair vlak onderschrijven beide kandidaten het subsidiariteitsprincipe: de

bevoegdheden op het meest functionele beleidsniveau. Als objectief criterium hiervoor suggereert De Bruyn op zijn blog ‘benchmarking’ met staatsstructuren in andere meertalige landen. Beiden willen ook de verkiezingen voor het federale parlement en de parlementen van de deelstaten opnieuw laten samenvallen.

In de praktijk verschillen beide kandidaten echter. De Bruyn schrijft in zijn intentieverklaring: “Ondermijnvoorzitterschap zal de sp.a een verdere staatshervorming vanuit de oppositie niet steunen. Het kartel met Spirit zal aan een grondig onderzoek worden onderworpen.” Op zijn blog verduidelijkt hij dat “de socialisten van elke staatshervorming

een Sociaal Effecten Rapport moeten opstellen. Alléén als de balans positief is aan beide zijden van de taalgrens kunnen we er onze goedkeuring aan hechten.” Gennez en Van der Maelen verdedigen dan weer een sociale staatshervorming. Ze bepleiten meerbepaald het idee om de instrumenten van zowel het woonbeleid als het arbeidsmarktbeleid volledig in handen van de deelstaten te geven, met respect voor de solidariteit van de organisatie van de sociale zekerheid.

Interne partijdemocratie

De afgelopen jaren werd de partijwerking gekenmerkt door een toenemend democratisch deficit. De partijtop was arrogant en verwaarloosde de militanten. De werking van het partijbureau werd uitgehold door het aantal bureauleden met raadgevende stem enorm uit te breiden en de verslagen op de website te plaatsen. Parallel groeide een kleine, elitaire groep van echte beslissingnemers. Congressen werden strak gedirigeerde mediashows. Amendementen werden gecensureerd door resolutiecommissies.

Beide kandidaten breken dan ook een lans voor interne partijdemocratie. Als sp.a-rodereisen De Bruyn en Heirman dat de partij de inspraak en participatie van haar leden aan het politieke gebeuren moet stimuleren.

“Partijeenheid mag geen voorwendsel zijn om de interne democratie te fnuiken”. Concreet willen ze “algemene ledenvergaderingen, democratische besluitvorming via congressen die worden voorbereid door alle afdelingen en hun leden, de democratische verkiezing van besturen en afvaardiging, en de democratische controle op alle mandatarissen.” Gennez en Van der Maelen op hun beurt erkennen in hun intentieverklaring dat de partijstructuren onvoldoende werken. “Het partijbureau is teveel geëvolueerd tot een minisenaat.” Ze willen het terug slagkrachtig maken door het aantal bureauleden (vooral de raadgevende) te verminderen. Tegelijk zullen de zes provinciale voorzitters, die op een provinciaal congres rechtstreeks verkozen worden, automatisch zitting krijgen in het nationale partijbureau. Wat de congressen betreft, de discussie en inspraak mogen er “niet weggemasseerd worden in strak geregisseerde congressen of laattijdige resolutiecommissies.” “De sfeer tijdens de congressen kunnen we versterken door fora of rondetafels in de wandelgangen te organiseren,” aldus Gennez en Van der Maelen. Vraag is natuurlijk waarom deze fora of rondetafels niet onmiddellijk in de congreszalen zelf kunnen plaatsvinden?

Geloofwaardigheid en eerlijkheid

Veel draait uiteraard rond geloofwaardigheid. En daar knelt het schoentje. Gennez was zowel onder Steve Stevaert als onder Johan Vande Lanotte ondervoorzitster. In die hoedanigheid was ze medeverantwoordelijk voor de autoritaire partijwerking van de afgelopen jaren. Vraag is of ze daarvoor

afgestraft wordt of niet? Maar ook De Bruyn is niet altijd even eerlijk. Zo beweert hij op zijn blog dat Gennez en Van der Maelen in hun intentieverklaring met geen woord reppen over een vermogensbelasting. Nochtans pleiten ze er expliciet voor om het inkomen uit kapitaal zwaarder te belasten ten voordele van het inkomen uit arbeid. De Bruyn en Heirman hebben natuurlijk het voordeel dat ze hun handen nog niet aan de macht vuil gemaakt hebben en dat ze vanuit een underdogpositie vertrekken. Langs de andere kant kunnen ze wel geen ervaring in de voorzittersrace uitspelen.

De uitslag zal verhelderend zijn: vormt de partij een prille democratie met een toekomst of een schijndemocratie met stalinistische kantjes?

Beide kandidaten hebben dus hun sterktes en zwaktes. Maar laten we onszelf vooral geen blaasjes wijsmaken. Zowel vriend als vijand zijn ervan overtuigd dat het kamp Gennez deze verkiezingen wint. De hamvraag is echter met hoeveel procent ze tot de nieuwe voorzitter gekroond wordt: 99%, 95% of 90%? Zijn verkiezingen met dergelijke percentages de naam ‘democratie’ waardig? De uitslag zal dan ook verhelderend zijn: vormt de partij een prille democratie met een toekomst of eerder een schijndemocratie met stalinistische kantjes? Aan alle sp.a-leden de keuze.

Pieter-Paul Verhaeghe.

Intentieverklaringen:
<http://www.sp.be/nationaal/nieuws/indexijker/index.asp?iDivisionID=5&ID=1143>

Blog Erik De Bruyn en Elke Heirman:
www.bloggen.be/derodevoorzitter

Website Caroline Gennez:
www.carolinegennez.be

Website Dirk Van der Maelen:
www.dirkvandermaelen.be

Is Van de Lanotte dan veel minder democratisch dan zijn voorgangers?

Nee, hij heeft zijn imago tegen. De ‘ijzeren wet van de olicharchie’ is gebaseerd op Michel’s studie van de Europese sociaal-democraten. Het probleem is dat socialistische partijen altijd al wat autoritairder zijn geleid, omdat ze massapartijen van ongeschoolde arbeiders waren die het moesten hebben van de macht van het getal. Ze moesten daarom opereren als een militaire organisatie. Dus niet teveel intern debat, maar ‘ordnung must sein’ en gewoon uitvoeren. De cultuur van ‘de leiders weten het’ is lange tijd van generatie op generatie overgeleverd. De rangen sluiten was de regel. Je moet ook weten dat de socialistische partijen ook lange tijd door de overheid bevochten zijn geweest. Dat zorgde voor een zekere geslotenheid, een groepsgevoel van we moeten de leider ondersteunen. De partij heeft nu de laatste twintig jaar in de regering gezeten. Twintig jaar lang heeft de partij hierdoor kabinetten gevuld, netwerken gehad en via benoemingen mensen bediend. Twintig jaar lang hebben de leiders, ongeacht winst of verlies, tegen interne dissidenten gezegd: “Je kunt zeggen wat je wilt, maar wij schrijven wel mee aan het regeerakkoord, wij kunnen dingen doen”.

Onder Van de Lanotte is het in de perceptie wel erger geweest dan onder Stevaert, omdat Van de Lanotte gewoon een veel directere en autoritairdere stijl heeft, maar geloof mij vrij, Stevaert, die dat gewoon op een heel andere, slimmere manier verpakte, was even autoritair als hem.

Het is nu wel in bepaalde kringen bon ton om te zeggen dat de partij te rechts is. Ik denk dat dit inhoudelijk niet altijd klopt

Bij Gennez en Van der Maelen, laten we er er van uit gaan dat zij de voorzittersverkiezingen winnen, gaat dat niet meer zo zijn om verschillende redenen. Eén van de redenen is dat zij dat niet meer gaan kunnen. Zij hebben niet het gezag om autoritair te zijn. Men zal nu dus veel toleranter en opener discussiëren. Dat is deels omdat men gelooft dat dit zinvol is, maar ook deels omdat men weet dat men niet meer over de macht beschikt om het anders te doen.

Wat vindt u van de verschillende intentieverklaringen, los van hun punten over interne democratie. Ziet u vernieuwende zaken?

Nee. Ik vond het jammer dat de intentieverklaring van Gennez en Van der Maelen al helemaal in de huisstijl van de sp.a geschreven is. Voor mij leest het eerder als een samenvatting van een verkiezingsprogramma. Ik vind de tekst ook niet erg begeistertend, niet genoeg enthousiasmerend. Ik verwijt Gennez en Van der Maelen niets, wie weet het nu wel al allemaal? Maar volgens mij hadden ze veel beter uitgepakt met een korte tekst van 1 à 2 pagina’s, met daarin een aantal uitdagingen en een duidelijke stellingsname van ‘daar staan wij voor’. Niettemin gaan ze zeker de verkiezingen winnen. De andere intentieverklaringen heb ik nog niet gelezen. Maar ik ben blij dat er verschillende kandidaten zijn met een verschillend ideologisch profiel. Ik wil in verband met Erik De Bruyn wel twee maal naar Jean-Marie Dedecker verwijzen. Eén. Als underdog had hij 40% van de stemmen gehaald bij de voorzittersverkiezingen van de VLD en heeft sindsdien zijn gewicht in de partij sterk zien toenemen. De Bruyn gaat zeker geen 40% halen, maar zelfs al haalt hij

slechts 10% gaat er serieus naar hem geluisterd worden. Twee. Voor 10 juni had Dedecker geen aandacht, hij klaagde daar enorm over. Hij was onzichtbaar in de campagne. Die mens haalde zes zetels in het parlement. Niemand had dat verwacht. Wederom speelde het underdogeffect.

Binnen de sp.a is er momenteel een kiesdrempel van bijna 10% om zich kandidaat voor het voorzitterschap te kunnen stellen. Is dat wel democratisch?

Ik snap wel dat men een versnippering wil vermijden. Dat is zeker een gevaar voor een linkse partij. Wat ben je met een lijst van 50 duo’s? Als je voorzitter wil zijn van een partij dan moet je er bovendien in slagen om steun te vinden in een aantal afdelingen. Want als je er als kandidaat niet in slaagt om die steun te verwerven door je visie of door je netwerken, dan zou je als voorzitter ook nooit kunnen functioneren. Ik heb er dus alle begrip voor dat men een barrière wil inbouwen. Die bij de sp.a is natuurlijk wel zeer hoog. Te hoog, die toegangsdrempel mag voor mij een serieus stuk verlaagd worden.

Opinie – 533,10: De dekkende kracht van het inschrijvingsgeld

Wie als niet-beursgerechtigde student zijn inschrijving voor het academiejaar 2007-2008 recentelijk voltooide, herinnert zich waarschijnlijk nog dat 533,10 euro momenteel het op te hoesten bedrag is bij de inschrijving voor één studiejaar. Een dikke vijftig euro meer dan vijf jaar geleden: ook de universiteiten laten zich graag meevoeren op de flow van inflatie. Studenten die voor een andere universiteit in het Vlaamse landschap hebben gekozen, zijn niet beter af. De inschrijvingsgelden worden immers decretaal bepaald, al heeft men het in de officiële teksten liever over ‘geld voor de deelname aan onderwijsactiviteiten’.

Wie denkt dat een jaarlijkse overschrijving een probleemloze deelname garandeert aan de gewenste ‘onderwijsactiviteiten’, slaat de bal echter grondig mis. Zo’n inschrijving bezorgt je immers enkel het statuut van student, het recht lessen bij te wonen en de mogelijkheid om examens af te leggen. Studiemateriaal, huisvesting en uitrusting zijn een ander paar mouwen.

Lesmateriaal

Al willen sommige proffen het ons graag laten geloven, stellen dat het bijwonen van de lessen volstaat om goede punten te halen, is onzin. Een beetje student kan niet zonder een knoert van een syllabus aan zijn zijde. Het kostplaatje van die boeken hangt onder meer samen met de gekozen opleiding. Daar waar de burgies als een ware coöperatieve boeken verscheidene jaren laten meedraaien, zijn er rechtenproffen die zonder schaamrood op de kaken 120 euro (sic) voor één cursus durven aanrekenen. Een prof moet de vrijheid hebben zijn eigen cursusmateriaal samen te stellen, maar de grenzen van het redelijke liggen soms ver buiten bereik.

Huisvesting

Een tijd geleden bedroeg de gemiddelde prijs van een studentenkamer, zoals bleek uit een enquête van de GSR (de Gentse Studenten-Raad), nog 235 euro. Er bestaat weinig reden om er niet op te vertrouwen dat die huurprijs dankzij de marktwerking ondertussen nog is toegenomen. De homes van de UGent zijn uiteraard een pak goedkoper, maar worden

niet bepaald geconfronteerd met een overschot aan beschikbare kamers.

Computer

Ondergetekende mag dan wel de geur van papier verkiezen, de moderne student kan niet zonder apparatuur die een toegang tot het wereldwijde web garandeert. Wie zijn heil zoekt in de pc-lokalen van onze alma mater, wacht een teleurstelling. Neem het aan van iemand die al geregeld werd geconfronteerd met pc-lokalen die a) nokvol zitten b) gereserveerd zijn door een prof die zijn studenten met de mogelijkheden van het internet wil vertrouwd maken of c) gereserveerd zijn tout court, wegens een gebrek aan volwaardige leslokalen. Om van de openingsuren maar te zwijgen. Nee, dan is een laptop momenteel een betere oplossing. De UGent is zich bewust van die noodzaak en organiseert dus ook dit jaar, in samenwerking met Dell, een notebook actie. Voor 580 euro is een Vostro 1000 de uwe, inclusief drie jaar garantie en Windows Vista (geen voortrekkersrol in de promotie van alternatieve besturingssystemen voor de UGent). Een aantrekkelijk aanbod, maar 580 euro blijft 580 euro. Wie een

maand van zijn zomervakantie heeft opgeofferd voor een loon van 1.500 euro kan zo iets probleemloos in perspectief plaatsen. En dan heb je nog geen eens internetaansluiting.

In 2001 reeds werd de kost van studeren voor een niet-beursstudent door de sociale dienst van de Leuvense universiteit al op 5.454 euro per jaar geraamd (toen heette dat nog 220.000 frank te zijn). Dat bedrag omvatte inschrijving, kot, cursussen, computer, eten, vrije tijd en per week één rit met het openbaar vervoer van en naar huis. Tijd voor de UGent om ook eens de globale financiële aderlating van studies te berekenen. En de hand in eigen boezem te steken. Het is immers duidelijk dat de impliciete tuition fee ettelijke malen hoger is dan het inschrijvingsgeld. Er moet stilaan worden erkend dat de studiekost een werkelijke afschrikking vormt voor de minder begoede studenten die thuis weinig bereidheid vinden deze uitgaven te dragen. En dat kan niet de bedoeling zijn van het hoger onderwijs, dat zichzelf altijd tot doel zou moeten stellen mee te spelen als factor van sociale mobiliteit.

Tine Bricout.

Internationaal – Macchiavelli aan de Thames

Wie zijn er eindelijk van af. Tony Blair, een krampachtig glimlachende karikatuur van zichzelf, heeft nu al een paar maanden Downing Street no. 10 verlaten. Wat sindsdien gebeurd is, vormde voor zijn voormalige spin doctor Alastair Campbell de aanleiding om te spreken over “Goodbye Charisma, Hello New Politics”. Toen Gordon Brown bij het betreden van zijn nieuwe ambtswoning, alleen tegen een bos van microfoons, als een mantra het woord “change” bleef herhalen in een speech die even grijs was als het weer van zijn “first day in office”, vonden vele waarnemers dat ongeloofwaardig klinken. Toch heeft New Labour vandaag terug de wind in de zeilen, zoals in de eerste Blair-jaren.

Wat is er intussen gebeurd? De Britse regering heeft haar liefde verklaard aan een multilaterale, “soft power”-gebaseerde handelswijze en zich subtiel afgewend van Washington en. Té radicaal kan dit natuurlijk niet gebeuren. De “bevoorrechte” relatie tussen de erfgenamen van Churchill en Roosevelt blijft ook onder Brown te belangrijk om dat te doen. Het gaat meer om subtiele zaken. George Bush wordt niet openlijk te kijk gezet, maar af en toe rijdt “Labour-bis” hem met sardonisch genoegen over de tenen. Al in de eerste week-Brown verschenen geruchten op het internet over de onmiddellijke en definitieve terugtrekking van de Britten uit Irak, net zoals Zapatero die had doorgevoerd met de Spanjaarden in 2004. Uiteraard is daar niets van in huis gekomen, maar het behoort wel tot de lange termijn-doelstellingen van buitenlandminister Miliband. Soms gaan zaken die niet “onverwijd” worden aangekondigd, zelfs vlugger dan je denkt.

Binnenlands kreeg Gordon Brown het mooiste geschenk dat een nieuwe premier zich mag wensen: een nationale ramp. Ondergetekende was met vakantie in het geteisterde Oxfordshire tijdens de overstromingen midden juli en raakte zelf bijna in de ban van de overtuigend geveinsde sérieus van de regeringsleider. Alsof hij zelf net de kelder van zijn 17de eeuwse cottage had zien onderlopen, kondigde Brown elke dag degelijke en doortastende maatregelen tegen het water aan. Om vervolgens met hangende hondsogen zijn medeleven uit te spreken voor de aan een helikoptertouw bengelende gesinistreerden.

Natuurlijk is Brown medeverantwoordelijk voor de (deplorabele) staat van de overstromingsvoorkomende werken in Engeland. Hij was 10 jaar de nummer twee van het

kabinet-Blair en had daarin bijna evenveel te zeggen als zijn rivaal-voorganger. En toch. De bezwaren van de oppositie worden bijna niet gehoord. Vlak voor het hoogtepunt van de overstromingen zijn de conservatieven zelfs “weggecrasht” in drie tussentijdse verkiezingen, waarbij de LibDems hen opnieuw voorbij zijn gestoken als tweede partij. Onmiddellijk het sein voor de ontevreden binnen de Conservatieve partij om, in pure CVP-stijl, discreet het leiderschap van David Cameron in vraag te stellen. Want, had Alastair Campbell niet subtiel laten verstaan dat Cameron samen met Tony Blair mag begraven worden? “At the last election, ‘vote Blair, get Brown’ was designed to signal that Mr Brown would be a liability. So were David Cameron’s efforts to present himself as the true heir to Blair. Both indicate that they were trapped by the TB-GB prism. They didn’t realise that once TB went, so would the prism.”

Brown werkt gewoon verder met wat al klaar lag, maar rekent tegelijk subtiel af met de spoken uit het verleden. Zo wordt de Labourpartij achtervolgd door een aantal corruptieschandalen (het “verkopen” van adellijke titels, banden tussen financiële en mediagroepen en bepaalde donateurs aan de partij). Wat doet Gordon the Untouchable? Hij reikt de hand aan de Conservatieven, om “samen” met een propere lei te beginnen en een systeem van overheidsfinanciering in te voeren.

„Binnenlands kreeg Brown het mooiste geschenk dat een nieuwe premier zich mag wensen: een nationale ramp

Ook het laatste stuk van Campbell’s opiniebijdrage (over de interne rivaliteiten) klopt. Het aantreden van “GB” lijkt een aantal mensen op het voorplan gebracht te hebben, die eigenlijk ook onder Blair al prominent aanwezig waren binnen de partij. David Miliband werd in de pers bijvoorbeeld getipt als een mogelijke challenger voor het leiderschap van New Labour. Hoe los je zo iets op? Je geeft de uitdager een job. Als je de eigen partij stevig controleert, zoals de nieuwe Franse president, koop je een oppositie-leider uit. Is dat nog niet het geval, dan doe je het met partijgenoten. Miliband krijgt de mediagenieke post van Buitenlandminister en mag op gezette tijdstippen zelf eens scoren. De rel over de uitgewezen Russische diplomaten begin juli was voor Brown en Miliband een

schot in de roos. Geen van beiden had zin om iets te doen aan het probleem rond de moord op Litvinenko of de minderheids- en oppositieproblemen van Poetin in het UK. Een simpele blik op de economische belangen van onder andere BP in Rusland volstond, om te beseffen dat de “crisis” van korte duur zou zijn. Een stevige Russische tegenreactie is er overigens nooit gekomen. Een paar dagen spiergerol voor het House of Commons, versterken van het ethische imago van het nieuwe buitenlands beleid, applaus van de oppositie en Labour weer een paar procent hoger in de peilingen. Si non e vero...

Intussen zijn we al een stadium verder: Brown reikt de hand uit naar “senior members of the opposition” om hun raadgevende stem te lenen bij het uittekenen van regeringsbeleid. De geruchten over een “snap election” (of vervroegde parlementsverkiezingen, zoals Blair er in 2001, voor de Irak-crisis, kon uitschrijven) vormen al weken aan een stuk dagelijkse kost. Volgens de laatste YouGov-peiling staat Labour veilig meer dan 10% voor op de Tories. Zelfs de toespraak van Brown om een verkiezing “dit jaar nog” uit te sluiten, doet daar niet veel goed aan. 50% van de kiezers vindt oppositieleider David Cameron intussen “onbetrouwbaar”. Meer dan de helft vertrouwt Gordon Brown. Dat lijkt niet veel, maar leert de ervaring niet dat het soms beter is gevreesd te worden dan bemind?

Frederik Dhondt.

ABVV-Jongeren – Over jobstudenten en interimkantoren

Om het even wanneer jongeren aan de slag gaan als jobstudent, de regels en voorschriften voor studentenarbeid zijn zeer duidelijk. Interimkantoren daarentegen proberen bewust om scholieren/studenten te misleiden en alzo hiervan te profiteren om meer winst te maken op de kap van deze jongeren!

De feestdag van 15 augustus is hiervan een mooi voorbeeld. Deze feestdag viel dit jaar op een woensdag. Interimkantoren gaven hun scholieren/studenten massaal contracten voor 13 en 14 augustus enerzijds en voor 16 en 17 augustus anderzijds, gewoonweg om de feestdag van 15 augustus niet te moeten uitbetalen. Dergelijke wanpraktijken zijn natuurlijk not done. Wanneer een feestdag valt in de periode waarover het contract loopt, dan moet daarvoor betaald worden.

Hetzelfde kan men vaststellen bij het recht op maaltijdcheques. Wanneer de andere werknemers in het bedrijf maaltijdcheques ontvangen, heeft een jobstudent daar evenzeer recht op. Als de jongere hiernaar niet zelf vraagt,

steekt het interimkantoor dit bedrag in eigen zak. Hetzelfde is het geval bij de fietsvergoeding. Naast een reisvergoeding hebben werknemers die met de fiets komen vaak recht op een bijkomende vergoeding. Als jobstudent

heb je daar net zoveel recht op.

Interimkantoren proberen bewust studenten te misleiden om meer winst te maken

Ook de regeling rond de 2x 23-dagen tegen een voordelig RSZ-tarief zorgt vaak voor verwarring en paniek. Er is één blok van 23 dagen tijdens de zomervakantiemaanden juli, augustus en september. En een tweede blok van 23 dagen buiten deze zomervakantie. Interimkantoren verkondigen ten onrechte dat er niet méér mag gewerkt worden dan die 2x 23 dagen. Jongeren mogen zeker en vast meer werken dan 2x 23 dagen, alleen verhoogt het RSZ-tarief dan naar de normale RSZ-bijdrage van 13,07%. Werkgevers willen immers steeds meer maximale flexibiliteit én maximale RSZ-kortingen.

In plaats van dit huidige systeem, wil ABVV-

jongeren jobstudenten onbeperkt laten bijverdienen tijdens de zomervakantie (maanden juli, augustus en september) tegen een voordelig RSZ-tarief. En ze voor de rest tijdens het school- of academiejaar laten behandelen als gewone werknemers aan de normale RSZ-bijdrage van 13,07%. Zo wordt de concurrentie met vaste werknemers en échte werkzoekenden beperkt, bouwen de studenten ook sociale rechten op en de werkgevers kunnen nog steeds terecht bij jongeren voor de meest flexibele jobs. De reglementering rond jobstudenten heeft nood aan vereenvoudiging en doorzichtigheid, waarbij de concurrentie met werkzoekenden eerlijk wordt gespeeld. Het is een oplossing die éénvoudig en transparant is, én zekerheden schept. Deze oplossing zorgt er eveneens voor dat werkende studenten de arbeidsmarkt -zonder het zelf te weten- niet ontwrichten. De studenten van nu zullen over enkele jaren immers zelf volwaardige werknemers zijn en deze toekomst mag absoluut niet gehypothekeerd worden, enkel en alleen maar om de werkgevers te plezieren.

ABVV-Jongeren.

Dag voor de rechten van de uitzendkracht

Op woensdag 19 september organiseerde het ABVV voor het derde jaar op rij een dag voor de rechten van uitzendkrachten. Het ABVV wil dat de arbeidsvoorwaarden van uitzendkrachten beter gerespecteerd worden. En het breekt een lans voor het recht op vast werk. Veel te veel werknemers, waaronder vele net afgestudeerde studenten, blijven tegen wil en dank verstrikt in tijdelijke opdrachten. Uitzendarbeid moet dienen om de tijdelijke nood aan arbeidskrachten op te vangen, de formule mag niet gebruikt worden om mensen in

een wankel arbeidssituatie te duwen. Dat is de kernboodschap van de dag voor de rechten van uitzendkrachten.

Activiteit – Jobstudent? Het ABVV helpt je op weg!

Vele studenten financieren hun studies met een job tijdens de vakantieperiode of gedurende het academiejaar. Vaak blijven vele vragen open: Wat als ik ziek val, hoeveel ziekte-dagen krijgen ik dan terugbetaald? Heb ik recht op verlofdagen? Hoeveel mag ik exact verdienen? Niet zelden blijken jobstudenten het slachtoffer van oneerlijke praktijken.

Daarom organiseert Animo Stugent ism. ABVV Jongeren, een info-avond over studentenjobs. Hier kan je met al je vragen terecht bij specialisten van het ABVV. Er is geen inschrijving vereist.

Waar? Vergaderzaal 1, Thermanal
Wanneer? Woensdag 24 oktober, 20u

Bespreking – ‘1984’

George Orwell's 1984 is een wereld van verraden revoluties, een wereld opgedeeld in drie totalitaire staten die constant in oorlog zijn met elkaar. Oceania wordt bestuurd door Big Brother, wiens portret altijd en overal te zien is. De partij (die het socialisme heeft verworpen in naam van het socialisme) controleert elk aspect van het leven, de taal ondergaat veranderingen om dissidente gedachten tegen te werken en tegen-gestelde concepten moeten tegelijk aanvaard worden, hetgeen mooi wordt samengevat in de partijlogans: "War is peace", "Freedom is slavery", "Ignorance is strength".

Het verleden wordt voortdurend herschreven om met het heden te kloppen; wat Big Brother nu zegt is waar en is dat altijd al geweest. Het herschrijven van de archieven, dat is het werk van Winston. Het harde leven laat hem twijfelen aan Big Brother en via een dode hoek in zijn kamer waar de camera's hem niet zien, kan hij een dagboek bijhouden. Als hij uiteindelijk verliefd wordt, bereikt zijn revolutie een hoogtepunt. Samen met Julia huurt hij een kamer in de wijken van de laagste klasse: "the proles", het proletariaat dus, dat door de partijtop en de bureaucratie amper als menselijk wordt beschouwd. Ze

contacteren een verzetslid maar realiseren zich niet dat de overheidscontrole zo groot is, dat zelfs het verzet een list is om dissidentie uit te wissen. Tijdens zijn martelingen verliest Winston de laatste vrijheid die hij nog had: die in zijn hoofd. "Vrijheid is de vrijheid om te zeggen dat twee plus twee vier is; als dat is toegelaten, volgt de rest automatisch." In deze wereld is twee plus twee uiteraard slechts wat Big Brother zegt dat het is.

1984 is in de jaren tijdens en na de tweede wereldoorlog uitgekomen en laat zich vooral vergelijken met Nazi-Duitsland en de Sovjet-Unie onder Stalin. Big Brother en de leider van het verzet Emmanuel Goldstein zijn duidelijk gebaseerd op respectievelijk Stalin en Trotsky, maar deze klassieker heeft ook vandaag nog steeds griezelig veel betekenis. De constante oorlog met een vijand die steeds van gezicht verandert en de afbraak van vrijheden in naam van die oorlog zijn dagelijkse kost in het Westen. Met andere woorden: "De vrijheid verwerpen in de naam van de vrijheid". Ook de partijlogans zijn vandaag niet minder actueel.

"Maar waarom doet de partij wat ze doet?", is een vraag die Winston krijgt tijdens zijn

martelingen. "Voor het goed van de mensen", beweert hij, uit schrik voor meer pijn. Het antwoord was uiteraard verkeerd. "We doen het voor de macht", zegt zijn folteraar, "stel een laars voor, stampend op een gezicht, voor altijd. Dat is de toekomst". De toekomst ziet er inderdaad donker uit, elke vorm van dissidentie heeft een perfecte oplossing. Als er één greintje hoop zit in dit boek, ligt het bij het proletariaat, toch goed voor zo'n 85% van de bevolking. Eerst ziet Winston ze slechts als minderwaardige mensen, maar vergeleken met zijn eigen gedomineerde leven concludeert hij dat "the proles" misschien nog de enige echte mensen zijn.

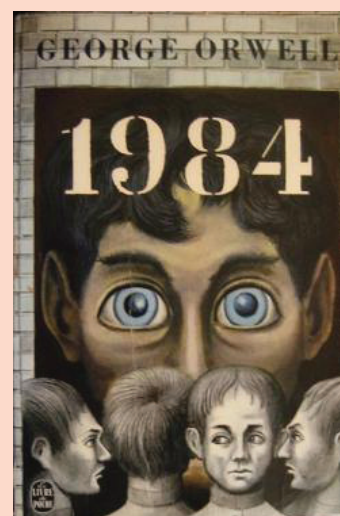
Ten slotte is het misschien ook nog belangrijk om de taal te vermelden. De nieuwe taal die wordt uitgevonden om alle verzet onmogelijk te maken wordt uitgelegd in de enige appendix van het boek. Naast zijn verzet tegen totalitaire staten, wou Orwell als schrijver het belang van woorden en hun connotaties duidelijk maken; in een wereld waar eenzelfde woord meerdere tegengestelde ideeën vertegenwoordigd wordt haat voor Big Brother automatisch liefde.

1984 is een aanrader zowel voor de poli-

tieke inhoud als voor het tragische liefdesverhaal. Maar als u het zou lezen, zorg dan zeker voor een neutrale glimlach, want vergeet nooit: "Big Brother is watching you!"

Alex Evers

Win dit boek: Surf naar www.animostugent.be en antwoord op de wedstrijd-vraag: *Wie was de leider van de National Union of Mineworkers tijdens de Britse mijnstaking in 1984?*

Gezocht: Jonge durvers met scherpe pen

Wil je in de voetsporen van Emile Zola treden? Ben je een jonge, onafhankelijke geest die het allemaal beter weet? Haal dan je scherpe pen boven en doe mee aan de Emile Zola-prijs voor het beste politieke essay.

Is er een politiek, sociaal, economisch of cultureel thema dat jou nauw aan het hart ligt? Gooi dan een beklijvend essay op papier. Geen droge, wetenschappelijke tekst, maar een vurig betoog, een messcherpe aanklacht, een verontwaardigde kijk op een boeiend thema. Kom origineel uit de hoek, schuw de controversie niet en zorg ervoor dat je argumentatie stevig onderbouwd is.

Alle essays moeten ten laatste worden verstuurd op 19 december 2007. Lees het volledig reglement op onze site www.sampol.be.

Deze prijs is een initiatief van het tijdschrift *Samenleving en politiek*, in samenwerking met Kunstencentrum Vooruit en Academia Press, Wetenschappelijke uitgeverij.

Samenleving en politiek Tijdschrift voor een democratisch socialisme

Samenleving en politiek is een maandblad dat een kritische blik werpt op maatschappelijke en politieke problemen. Sampol wordt uitgegeven door Stichting Gerrit Kreveld, Bezinnings- en Initiatiefcentrum voor een Sociale Democratie, private stichting. Het is een geëngageerd, maar onpartijdig blad dat zich inschrijft in de brede beweging van het democratisch socialisme. Redactieleden* en gastauteurs analyseren en nemen deel aan discussies over het milieubehoud en de duurzame ontwikkeling, de gelijke kansen en de nieuwe breuklijnen in onze maatschappij, de basisdemocratie, het andersglobalisme....

* Carl Devos (hoofredacteur), Tine Boucké, Vera Claes, Jean-Marie De Baene, Jan de Zutter, Mark Elchardus, Mil Kooyman, Dries Lesage, Patrick Loobuyck, Geert Mareels, Francine Mestrum, Koen Pelleriaux, Koen Raes, Dave Sinardet, Dirk Van Braeckel, Bob Van den Broeck, Dirk Van Evercooren, Anne Van Lancker, Luc Vanneste, Jan Vermeersch, Jogchum Vrielink.

Een gewoon abonnement (10 nummers) kost 39 euro. Een abonnement voor jongeren kost 25 euro. AVANTI-lezers betalen 20 euro! Stort 20 euro op ons rekeningnummer: 001-4940190-56, met vermelding 'abo Sampol-Avanti'. Van zodra we uw betaling ontvangen hebt start uw abonnement. U krijgt dan gedurende 10 maanden (niet in juli en augustus) Sampol in de bus.

S U D O K U

	8	6			1	7		4
	7				2		3	8
					4		6	
3	2	4			9		7	
	5		6			3	4	9
	6		4					
8	4		2				5	
7		9	1			4	8	

De speler moet de vakjes verder aanvullen, zodat in elke horizontale lijn en in elke verticale kolom de cijfers 1 tot en met 9 één keer voorkomen. De negen blokjes van drie op drie moeten ook allemaal eenmaal de cijfers 1 tot en met 9 bevatten.

oplossing op animostugent.be/avanti/spel

animostugent

Animo StuGent,
dat zijn de linkse jongeren aan de
Gentse universiteit en hogescholen.

Bij ons kan je terecht voor een reeks debatten,
films en acties, maar ook voor een leuke babbel
(of stevige discussie) over politiek.

Heb je een opmerking, iets wat op je maag ligt, of net een uitstekend idee?
Of luister je gewoon graag naar wat anderen denken?

Kom dan zeker af naar een *open ledenvergadering* van Animo StuGent.
Wij doén iets met *jouw mening*.

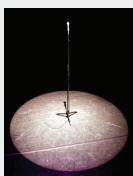
info@animostugent.be — www.animostugent.be — forum.animostugent.be

S T U G E N D A ANIMOSTUGENT.BE / KALENDER

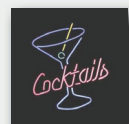
Dinsdag 2 oktober
Ledenvergadering, Thermanal (20:00 uur)

Dinsdag 9 oktober
Kopstukkendebat, Blandijn Aud C (20:00 uur)

Woensdag 10 oktober
Comedy Night, Podiumzaal Thermanal (20:00 uur)

Donderdag 11 oktober
Red Cocktails-Party, Sioux (21:00 uur)

Dinsdag 23 oktober
Ledenvergadering, Vergaderzaal 1 Thermanal (20:00 uur)

Dinsdag 30 oktober
De vierde jaarlijkse Animo-Stugent-quiz
Geuzenhuis (Kantienberg) (20:00 uur)

Meer weten? Bezoek animostugent.be/kalender of mail
naar info@animostugent.be

voor u ...

een gezond academiejaar

Bond Moyson
stevig ziekenfonds, sterke diensten
www.socmut.be

Vrijdagmarkt 10 - 9000 GENT
Tel. 09 265 55 11
gent.bmovl@socmut.be
blij ons zit u goed!